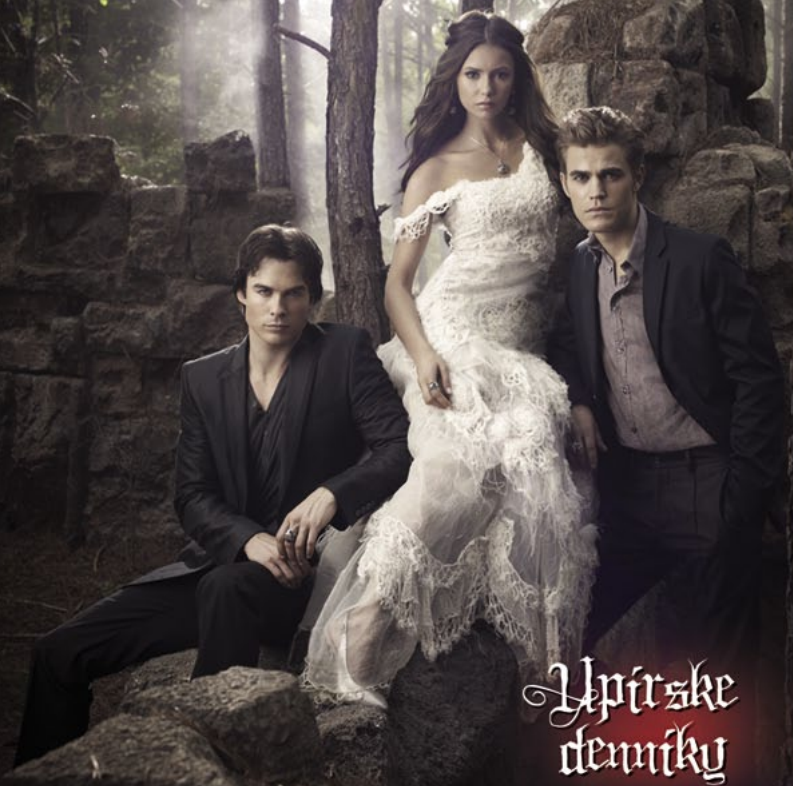

Stefanove úkryt denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 5 Úkryt

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky 12 – Fantóm

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 5: Úkryt – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

Kým človek žije, krv mu prúdi, valí sa žilami, plná adrenalínu, strachu, túžby žiť – toho všetkého, vďaka čomu je človekom. Tomuto šumu sa nič nevyrovná, kedysi som ho horlivo počúval a tešil som sa na lov. No tep, ktorý sa mi teraz ozýval v ušiach, nebol hlasom ľudského srdca. Chýbal mu ten nepokoj, vďaka ktorému je krv neodolateľná. Patril mne... a môjmu bratovi.

Znovu sme sa ocitli na pokraji smrti. Náhlili sme sa späť do Londýna.

Londýn, ktorý som videl, bol mestom podvodov a skazy, kde vyhasínali nevinné životy a krv tiekla ulicami ako voda. A my dvaja s Damonom sme tie brôzy chceli zastaviť. Len som dúfal, že za to nezaplatíme privysokú cenu.

Pred niekoľkými hodinami na mňa zaútočil zákerový a pomstychtivý upír Samuel a nechal ma napospas istej

smrti. Zachránil ma Damon. Bolo to ako zázrak. Do zapálenej chalupy vbehol môj brat a odvliekol ma do bezpečia tesne pred tým, ako ju pohltili plamene.

Žiaľ, už dávno som prestal veriť v zázraky. Aký zázrak? Jednoducho som mal šťastie. Potreboval som ho ako ešte nikdy. Nestačilo spoliehať sa na inštinkt. Inštinkty ma už veľakrát zradili a zakaždým pri tom niekto zomrel. Vedel som, že ak ma zradia znovu, tentoraz zabýniem ja. Mohol som sa len vrhnúť do zápasu so zlom a dúfať, že ma šťastie aspoň teraz neopustí.

Do ticha vo vlaku prenikol hvizd a vytrhol ma z úvah. Prudko som sa posadil. Sedeli sme v prvej triede, obklopení všemožným pohodlím. Na stolíku medzi dvoma mäkkými lavicami čalúnenými červeným zamatom spočíval tanier a na ňom nedotknuté sendviče. Za oknom bežal kraj plný života, bohatej zelene a polí s čriedami pasúceho sa dobytka. Pokoj a krása môjho okolia ostro kontrastovali s hrôzou a zmätkom, čo mi rozbúrili myseľ.

Oproti mne sedela Cora, na kolenách mala otvorenú malú Bibliu v koženej väzbe. Zadívala sa z okna. Ani nežmurkla, tak napäto pozorovala svet, akoby od neho čakala odpovede na otázku, ktoré som jej nedokázal dať ja. Cora, nevinné dievča, ktoré bez vlastného pričinenia uviazlo vo svete upírov. Práve sa stala svedkom príšernej

sestrinej premeny na jednu z tých démonických, krvilačných bytostí, ktorých sa sama tak bála.

Len pred týždňom som si ešte žil ako v bavlnke alebo aspoň tak príjemne, ako som vo svojej situácii mohol dúfať. Prosté potešenia, aké môže aj upír čerpať z pohľadu na zlatistý západ slnka a z posedenia pri nedeľnom stole, mi vynahrádzali vedomie, že som stále v moci svojich pudov. Všetko plynulo pokojne. Po rokoch na úteku pred nepriateľmi a výčitkami svedomia som viac ani nemohol žiadať.

Pred týždňom som bol zamestnancom u Abbottovcov, spravoval som ich vidiecke panstvo a mojou najväčšou starosťou bolo, či netreba opraviť plot okolo pastviny.

Pred týždňom som sedel v červenom zamatovom kresle v salóne, s pohárom brandy v jednej ruke a so Shakespearom v druhej. Hoci som sa občas musel napiť veвериčej alebo vrabčej krvi, môj nos si vychutnával vôňu pečeného mäsa, ktoré pomaly pripravovala gazdiná, pani Duckworthová.

Pred týždňom som sa díval na malého Olivera Abbotta, ktorý so starším bratom Lukom za päťami vběhol do domu. Obaja boli ufúľaní až hrôza, no ich matka Gertrude ich nevyhrešila, len sa zohla a zdvihla jeden z oranžových javorových listov, čo na topánkach doniesli dnu.

„Krása! Ach, aká je jeseň očarujúca!“ zvolala nara-dostene a obzerala si list, akoby to bol vzácny klenot.

Pichlo ma pri srdci. Teraz bolo všetko inak. Oliverovo telíčko ležalo pochované pod listami a jeho krv prúdila v žilách nenásytného upíra Samuela. Gertrude prežila a s ňou aj ostatní Abbottovci – otec George, syn Luke a najmladšia dcérka Emma. Ani som si však radšej nepredstavoval des, ktorý určite pociťovali. Samuel ich presvedčil, že Oliverovým vrahom som ja. Urobil to, aby si so mnou vyrovnal účty, o ktorých som dovtedy vôbec netušil, a stále som si nebol istý, ako sa to vlastne zbehlo.

Tuho som zažmúril oči. Damon pred chvíľou odišiel z vožňa, pravdepodobne sa chystal občerstviť u niektorého pasažiera. Neschvaľoval som bratovo pevné presvedčenie, že jedine ľudská krv je dosť výživná pre upíra, tentoraz mi však ticho, čo po ňom zostalo, tíšilo nervy. Pred niekoľkými hodinami sme ušli z toho prekliateho statku a ja som sa len postupne začínal uvoľňovať. Spustil som plecيا, srdce mi v hrudnom koši bilo o niečo pravidelnejšie. Sme v bezpečí, pomyslel som si. Zatiaľ. No vedel som, že v Londýne to bude celkom iné.

Cora stále držala na kolenách otvorenú Bibliu. Už ju pred ňou niekto čítal a veru ju bral do rúk často, pretože obálka bola ošúchaná a stránky plné škvŕn. Žiaľ, vedel som, že Biblia jej nepomôže. Ani jej, ani nám ostatným v tomto vlaku zatratencov.

Uličkou sa k nám približovali kroky. Opäť sa mi zrýchlil pulz a posadil som sa, pripravený na obranu, ak

sa spoza rohu vynorí niekto so zlými úmyslami. Možno to bude Samuel alebo Henry, či iný poskok zla, s ktorým som sa ešte nestretol. Cítil som, že aj Cora stuhla. Od strachu vytreštila oči. Uvidel som ruku, ako odhrňa záves, ruku s ozdobným lazuritovým prsteňom. Taký istý som mal na prste ja a z pľúc sa mi vydral hlboký vzdych. Vracal sa Damon, oči mal podliate krvou.

„Len sa pozri!“ zamával mi pred nosom novinami.

Vzal som mu ich z ruky a zadíval som sa na nadpis. OČITÝ SVEDOK IDENTIFIKOVAL JACKA ROZPAROVAČA. Pod palcovými titulkami žiarila kresba – a na nej Damon. Rýchlo som preletel očami prvé riadky. *Zverským vrahom je muž, ktorý sa pohybuje v najvyšších kruhoch. Známeho svetáka Damona DeSangue identifikovali ako vraha z Miller's Courtu.*

Vlak hrmotal smerom k Londýnu, k mestu, ktoré teraz Damona považovalo za Jacka Rozparovača. Boli sme ako myši, ktoré v plechovke nesú priamo do papule hada.

„Smiem sa pozrieť?“ spýtala sa Cora a vystrela ruku.

Damon ju ignoroval. „Aspoň ma mohli lichotivejšie nakresliť. Vôbec ma nevystihli,“ zavrčal a posadil sa ku mne. Zlostne pokrkvál noviny. Videl som, že sa mu trasú ruky, slabo, tak slabo, že by to ľudské oko nerozoznalo. Nie, toto nebol sebavedomý Damon, akého som tak dobre poznal.

Cora si prelistovala noviny, ktoré ležali pri našich nedotknutých raňajkách.

„Do Londýna zostáva len niekoľko míľ,“ veľavýznamne som pozrel na Damona. „Keď tam prídeme, čo urobíme?“ Predsa len, mohli nás zatknúť hneď po príchode na Paddington Station.

„Hmm,“ zatahol Damon a hodil skrčené noviny na podlahu, kde ich pre istotu ešte podupal. „Počul som, že Britské múzeum vystavuje veľmi kvalitné zbierky. Ešte som ho nemal príležitosť navštíviť.“

„Damon, hovorím vážne. Hľadá ťa polícia, a keď ťa nájde...“ striasol som sa.

„Viem, že hovoríš vážne. A čo mám robiť? Naveky sa skrývať, lebo mi niekto hodil na krk zločin, ktorý som nespáchal? Samuel za to zaplatí. Okrem toho, policajtov sa nebojím. Uvidíš, že mám ešte zopár tromfov v rukáve.“

„Aj tu ste,“ povedala Cora a zdvihla titulnú stranu novín *London Gazette*. Pri článku tentoraz nebola ilustrácia, ale titulok výrečne hlásal: JACK ROZPAROVAČ JE ZNÁMY, STÁLE VŠAK UNIKÁ.

Damon jej vytrhol noviny a rýchlo si prečítal, čo sa v nich píše. Obrátil sa ku mne. „Ha! Tlač zo mňa spravila šľachtica. V poriadku, pretože teraz vyzerám ako chudák, takže ma sotva niekto spozná.“ Neznelo to veľmi presvedčivo, no Damon si uhladil vlasy a zaklonil hlavu, akoby sa len opaloval na pláži.

Musel som uznať, že na jeho slovách niečo je. Už nepripomínal leva londýnskych salónov. V otrhanej

špinavej košeli, s červenými unavenými očami a so strniskom na brade vyzeral ako obyčajný niktoš. No zostali mu husté tmavé vlasy, ktoré mu padali na výrazné obočie, zostali mu pekne krojené ústa skrivené v ironickom úškrne. Skrátka, neprestal vyzerať ako Damon.

Pristihol ma, že ho pozorujem, a zdvihol obočie. „Viem, že si nad niečím lámeš hlavu,“ zamrmlal. „Tak von s tým!“

„Myslím si, že by sme nemali ísť do Londýna.“ Dôvody boli predsa jasné. Po Damonovi v tom meste vyhlásili pátranie a stal sa z neho štvanec bez priateľov. Netušili sme, koľko ďalších upírov stojí na Samuelovej strane. Určite jeho brat Henry, ale to nemuselo byť všetko. Kto vie, kam siaha Samuelov vplyv? Ak sa mu podarilo namočiť Damona do zločinov, iste má priateľov na vysokých miestach.

„Máme sa vyhnúť Londýnu?“ vyštekol Damon. „A čo nám zostáva? Ukrývať sa v lese a čakať, kým nás lapia? Nie, môj milý, chcem pomstu. Vari si už zabudol na svoju priateľku Violet?“ dodal, lebo vedel, že práve kvôli nej musím bojovať proti Samuelovi.

Pozrel som na Coru, ktorá sa zúfalo prehŕňala v novinách, akoby tam niekde mohla nájsť mapu, čo nás zavedie do bezpečia. Modré oči sa jej rozšírili od strachu a mne zišlo na um, že po tej hroznej noci sa ešte obdivuhodne ovláda. Pred úsvitom, keď sme sa skrývali v lese a čakali, kým nás prestanú hľadať, bola veľmi statočná.

Pritom len chvíľu predtým videla, ako sa jej sestra zmenila na démona. Nevedel som si ani predstaviť, čo teraz prežíva.

„Chcem ju zachrániť. Ver mi,“ povedal som s nádejou, že si Cora uvedomí moju úprimnosť. „No potrebujeme dobrý plán. Nevieme, čo všetko je proti nám.“

Už v tej chvíli mi bolo jasné, že s Damonom sa nezhodneme. Keď Damon niečo chcel, či už šlo o lásku, o šampanské alebo o krv, chcel to hneď. A to isté platilo o pomste.

Kútikom oka som zazrel, že Cora zaľala zuby. „Musíme ísť do Londýna. Keby som sa nepokúsila zachrániť sestru, naveky by som si to vyčítala,“ povedala rozhodne Cora, poskladala noviny a ukázala na ďalší obrázok. Mykol som sa, lebo som očakával, že znovu uvidím Damonovu tvár. Namiesto neho tam však gánil Samuel, s bradou vysoko zdvihnutou a s rukou vo vzduchu. Mával davom ako obľúbený politik.

„Ukážte mi to,“ zavrčal Damon a zdrapil noviny, kým sa Cora spamätala.

„Samuel Mortimer, kandidát na člena londýnskej mestskej rady, sľubuje, že ulice nášho hlavného mesta budú bezpečné. Mortimer vyhlásil pred jasajúcim davom: „Ak budem musieť, holými rukami toho Rozparovača zabijem.““ Damon dočítal a odfrkol si: „Pchá, to chcem vidieť.“

Zamračil som sa. Samuel Mortimer? Priezvisko od-

vodené od francúzskeho výrazu *mort*, ktorý označuje mŕtveho? Pravdaže, ako inak? Dosiaľ som si to neuvedomil ani ja, ani Damon, ktorý sa hrdo predstavoval ako gróf DeSangue. Krvavý gróf. To meno Samuelovi pravdepodobne prezradilo, čo je Damon zač.

Pokrútil som hlavou. Čo všetko nám ešte uniklo? Vari som aj ja padol do Samuelovej pasce? Veď som tiež istý čas veril, že Damon je Rozparovač.

„Prosím, sľúbte mi, že kým Violet nebude v bezpečí, nič nepodniknete,“ šepľala Cora. „Potom ho zabite. Len nedovoľte, aby sa pritom niečo stalo mojej sestre...“

Nechcel som Core sľubovať niečo, čo som nemohol zaručiť. Ani som si nebol istý, či spolu s Damonom toho špinavca Samuela porazíme, no vedel som jedno: Damon si nedá ujsť žiadnu príležitosť, aby sa o to aspoň pokúsil. Chcel som ju poprosiť, aby od nás ušla čo najďalej. Choď do Paríža, dievča, zmeň si meno a zabudni na minulosť. No načo by som to hovoril? Neposlúchla by ma. Violet bola jej sestra a Cora s ňou bola zviazaná príbuzenským putom, aké spájalo aj mňa a Damona.

Tak som len bez slova prikývol a zdalo sa, že to jej stačí. Pošúchal som si unavené oči. Mal som zúfalý pocit, že som opitý alebo že sa mi sníva hrozný sen. Všetko, čo sa za posledných dvadsaťštyri hodín odohralo, nadobudlo zahmlené obrysy, akoby som si to iba vysníval, nie prežil. Žiaľ, bola to skutočnosť.

Lúky a polia za oknami sa postupne premieňali na sivasté plochy. Či sa mi to páčilo, či nie, blížili sme sa k mestu. V diaľke som zazrel letiaci krdel vrabcov, operence mierili opačným smerom ako my, na vidiek, k moru...

„Nebojte sa, nájdeme Violet,“ duto som povedal. Dúfal som, že Violet naučím prežívať na zvieracej krvi, potláčať divé nutkanie, žiť s neprestajným hladom. Že ju skrátka naučím to, čo mňa naučila Lexi. A veril som, že už nie je neskoro.

Záver sa pohol a dnu strčil hlavu sivovlasý sprievodca. Nič netušiac vošiel do kupé. Nadvihol čapicu, láskavo sa usmial na Coru. Ktovie, zišlo mi na um, koho mu pripomíname? Troch súrodencov na výlete? Dvoch milencov, na ktorých dáva pozor zodpovednejší starší muž? Utešilo ma vedomie, že ani v najvýstrednejších predstavách by neuhádol, kto v skutočnosti sme.

„Najbližšia zastávka je Londýn!“ oznámil a podozrievavo fľochol na Damonovu krvavú košeľu. Toto nebol sprievodca, ktorého sme ovplyvnili a prinútili pustiť nás do kupé v prvej triede. Podľa toho, ako stisol pery, mi bolo jasné, že o sekundu si od nás vypýta lístky.

Damon sa k nemu obrátil a pomaly zdvihol obočie. „Ďakujem,“ ticho prehovoril. Na tvári sa mu zamihotal úsmev a myseľ sa mu vliala do mysle toho muža. O chvíľu bol starý sprievodca celkom v jeho moci.

Díval som sa na tú premenu a obdivoval som brata, ako ľahko si podrobuje ľudské myšlienky, hoci je zranený a vyhladovaný. Keď som sa o niečo podobné pokúšal ja, často mi po tej námahe zostala boľavá hlava a v ústach kyslá pachuť. Damon zrejme nijaké vedľajšie účinky nepociťoval.

„Odteraz nás necháte na pokoji. Lístky sme vám už ukázali. A nezabudnite, nikdy ste nás nevideli,“ vyhlásil Damon pokojne a uhladene.

Cora sa zvedavo prizerala, ako sprievodca visí na každom slove z Damonových úst. Chcela niečo povedať, ale rýchlo som pokrútil hlavou, aby nenarušila prúd energie. No ona len pošlepla Damonovi: „Povedzte mu, nech vám odovzdá svoju čiapku.“

Damon na ňu prekvapene pozrel. „Potrebujem vašu čiapku,“ vyhlásil rovnako autoritatívne ako predtým.

„Isteže, pane. Ako si želáte.“ Sprievodca mu ju odovzdal.

„Aj kabát,“ dodala významne Cora.

„Aj kabát,“ poslušne zopakoval Damon. Div mi oči nevypadli z jamôk, pretože to vyzeralo, akoby Cora ovplyvňovala môjho brata.

„V poriadku,“ prikývol starec, vyzliekol si zaprášený sivý kabát a uložil ho na sedadlo k Damonovi. V košeli sa vyšuchtal z kupé a nechal za sebou spadnúť záves.

„To bol dobrý nápad,“ pochválil som ju. Ešte som

nestretol človeka, ktorý by sa tak málo desil spoločnosti upírov. Teda okrem Callie. Rýchlo som pokrútil hlavou a zahnal som spomienku na dievčinu, ktorú som kedysi miloval. Callie bola minulosť a nám teraz mohli pomôcť len plány pre prítomnosť a do budúcnosti.

„Inak to nepôjde. Jeho tvár je v každých novinách a aspoň sme od neho nemuseli žiadať nič horšie.“ Cora sa striasla a ja som vedel, na čo myslí – na chvíle, keď si z nej Samuel urobil svoju otrokyňu. „Damon, len čo vystúpime z vlaku, nasadte si čiapku a oblečte si ten kabát. Ak vás budú okoloidúci považovať za železničiara, nik vám nebude venovať pozornosť. Nie je to dokonalé maskovanie, ale bude musieť stačiť.“ Cora spokojne prikývla.

„Vďaka,“ zamrmlal Damon, keď si vyskúšal čapicu. Padala mu takmer na nos, no presne preto mu ideálne ukrývala polovicu tváre. „Dámy vždy vedia, aký odev sa kam hodí.“

Cora mykla perami, akoby sa bránila úsmevu. Keď ju mal v moci Samuel, stretávala sa s Damonom. Zrejme si už zvykla na jeho čierne a neraz sarkastický humor.

„Viem, kam pôjdeme,“ pokračovala. „Aspoň načas tam budeme v bezpečí.“

„Naozaj? Budeme vám zaviazaní, slečna, ak sa s nami o tú informáciu podelíte,“ prehnane zdvorilo sa k nej obrátil Damon.

Cora sa nahla dopredu, oprela sa lakťami o kolená, a ja som si opäť všimol, že má ruky postriekané krvou, odkedy mi ošetrovala rany.

„Keď vystúpime, pôjdete za mnou,“ hovorila čo naj-tichšie. Ukradomky pozerala na dvere. „Nemôžem vám vopred prezradiť, kam to bude. Nechcem, aby nás niekto začul. Opatrnosti nikdy nie je dosť. Je to tak?“ vzdorovi-to pozrela na Damona, či má niečo proti tomu.

„Výstižné,“ pritakal Damon. Mňa osobne tešilo, že Cora je nielen uvážlivá, ale dokáže aj donútiť môjho bra-ta, aby poslúchal. Možno je naivná, možno toho veľa ne-zažila, ale má nervy zo železa.

Cora rázne prikývla a znovu sa zadívala z okna. Zatiaľ som si ju prezeral. Na rukách zaschnutá krv, na modrých bavlnených šatách tiež. Z diaľky to mohlo vyzeráť, akoby mala šaty so vzorkou ruží.

Trikrát ostro hvizdla píšťala a vedeli sme, že o niekoľ-ko minút sme v stanici.

„Nezabudnite si kabát,“ pripomenula Cora Damonovi.

Damon len pokrčil plecami a natiahol si sivý zvrch-ník zo železničiarskej uniformy. Vyzeral ako v uniforme armády Konfederácie, ktorú nosil pred dvoma desaťro-čiami.

„Výborne,“ pochválila ho Cora. „Stefan, vy pôjdete posledný a dáte pozor, aby nás nikto nesledoval a nikto na nás nezísal.“

„Samozrejme,“ ostýchavo som prikývol. Pôvodne som očakával, že ju budeme chrániť my, ale teraz ona chráni-
la nás. Ak sa máme spoľahnúť na človeka, čo nám to pri-
nesie? Bezpečie alebo na tom budeme ešte horšie ako
predtým? Je vari Cora tým talizmanom, ktorý potrebuj-
me? Nech už to malo dopadnúť akokoľvek, rozhodol som
sa jej dôverovať.

Vlak o chvíľu s hukotom vošiel do stanice, zanechávajúc za sebou oblak čierneho dymu.

Všetci traja sme rýchlo a nenápadne vystúpili a predrali sme sa cez hustý dav na nástupišti. Cestou k východu som si všimol troch policajtov, ktorí stáli uprostred stanice. Jeden sa ku mne obrátil, prebehol po mne pohľadom, no potom upriamil pozornosť na ďalšie tváre v dave. Uvoľnil som sa. Nikto nás nepodozrieva.

Okolie stanice sa veľmi líšilo od elegantných budov, aké mal rád Damon. Nebolo tu ani stopy po zlatej farbe a lesklom mramore. Tu sa stavby na seba tísli, slepo na nás civeli zadbennými oknami a na okolí nebolo ani živej duše. Vzduch bol ťažký, nasiaknutý pachom mesta.

Obloha sa zaťahovala. „Zdá sa, že bude pršať,“ povedal

som. Vzápätí som pokrútil hlavou, samému sa mi hnusil tento pokus o nezáväzný rozhovor. Vyznelo to, ako keď sa farmár prihovára susedovi.

Stefan, prostáček Stefan... zazvonil mi v uchu sladký, no ironický hlas. Zahnal som myšlienku na Katherine.

„Asi máš pravdu,“ zatiahol nenúteno Damon, akoby bol stále vo Virgínii a mal more času.

„Chlapci, budete tu stáť večne alebo pôjdete za mnou?“ spýtala sa Cora a útlými rukami si podoprela boky.

S Damonom sme na seba pozreli a prikývli. „Ak ste pripravená, tak aj my,“ povedal Damon.

Cora sa rýchlo pozbierala a vybrala sa po klukatých uličkách západného Londýna ku kalnej, pomaly plynúcej Temži. Kedysi som si Temžu predstavoval ako majestátnu rieku, čo ústi do Atlantiku a spája Londýn so svetom. Teraz pôsobila mútne a zlovestne. Kráčal som niekoľko krokov za Corou, striehol som, či sa neobjaví Samuel, rozhorčení občania alebo polícia. Vždy keď som zazrel štíhly ženský chrbát, na ktorý splývali tmavé kučery, rýchlo som odvrátil pohľad. Hoci som mal plnú hlavu problémov, stále ma mätala Katherine.

Pokračovali sme v ceste k mostu pre chodcov, už sa pred nami týčili známe časti Londýna. Videl som kupolu Katedrály svätého Pavla a o čosi ďalej štíhly Big Ben. Pri rieke stáli sklady. Tam Samuel väznil Coru, tam sa začala Violetina premena na upírku. Londýn bol mestom

kontrastov – vznešené chrámové veže akoby nemali nič spoločné s pekelným podsvetím, v ktorom sme uviazli.

Čoskoro sme sa ocitli na Strande, na ulici, ktorá patrí k obchodným tepnám mesta. Všimol som si zopár nervózných pohľadov. Neprekvapilo ma to. V zakrvavených, špinavých šatách sme vyzerali horšie ako žobráci, čo sa potulovali po námestiach.

„O chvíľu sme tam,“ chlácholila nás Cora, ktorá tiež vycítila zvedavé pohľady okoloidúcich. Prihľadila si šaty, vystrela chrbát a bez obzerania vykročila po moste.

„Dobre, že ju tu máme,“ poznamenal Damon, keď ma dobehol.

„Áno,“ prisvedčil som. Výnimočne sme boli s bratom na jednej lodi.

Prešli sme na druhý breh a Cora odbočila ku kameným schodom, čo viedli až k rieke. Pod mostom nebolo nič, len obrovská diera v zemi zahádzaná doskami a železnými tyčami. Určite to bolo stavenisko, budúca stanica metra. Spomenul som si, ako mi George Abbott rozprával, že v Londýne budujú sieť podzemných vlakových tunelov, ktoré raz spoja celé mesto. Podľa toho, ako vyzeral tento otvor v zemi, sa však stavitelia až tak neponáhľali. Pôsobilo to tu opustene.

Šiel som za Corou ako poslušné šteniatko. Na stĺpe bola pribitá tabuľa s nápisom ZÁKAZ VSTUPU a jama bola obohnaná ostnatým drôtom. Nejaký robotník sa

pokúsil otvor zakryť hrubou plachtou, ale videl som, že spod nej trčí úzky drevený rebrík. Cora zastala neďaleko od neho.

„Nie je to hotel Cumberland, však, braček?“ spýtal sa Damon sucho.

Cora ignorovala Damonovu poznámku. „Dolu sa dá dostať tadiaľto,“ povedala a preliezla cez plot.

„Je to bezpečné?“ spýtal som sa skepticky. Odkiaľ Cora vie, ako sa dá dostať do rozostavaného metra?

„Samozrejme, že je. S Violet sme tam prenocovali, takže ak je to dosť bezpečné pre dve ženy, upír by sa nemusel triasť od strachu,“ výsmešne odvetila Cora.

„Vy ste tam dole spali sami?“

Cora pokrčila plecami. „Nemali sme peniaze. Sľúbili sme, že zaplatíme majiteľovi penziónu, len čo si nájdeme prácu, ale on nás vykopol. Vedela som, že nie je rozumné spať na ulici, tak sme celú noc chodili po meste. Začali sme pri Desiatich zvonoch a dostali sme sa až sem. Kráčali sme popri rieke a rozprávali sme si rôzne historky, aby nám rýchlejšie ušiel čas. Len čo svitlo, dopriali sme si oddych. No jednu noc už Violet od vyčerpania takmer nevidela a našli sme toto tu,“ vysvetľovala a ukázala na tunel. „Keď nemáte priateľov a všade striehnu len nepriatelia, lepšia skrýša neexistuje.“ Veľavýznamne pozrela na Damona, odtiahla plachtu z otvoru a vyliezla na rebrík. Vzápätí zmizla v tme a Damon ju rýchlo nasledoval.

„Počkajte na mňa!“ zvolal som, ale nikto mi neodpovedal. Len čo som stúpil na prvý vratký šteblík, zdola som začul hrozivé žuchnutie.

„Cora?“ zvolal som zúfalo a rýchlo som zostupoval do jamy. „Damon?“

„Tu som!“ povedala Cora. „Nič sa mi nestalo. Len si treba dať pozor...“

Vystrel som nohu, očakával som, že ju položím na ďalší šteblík. Ten tam však nebol a ja som vzápätí pristál na chrbte.

„... na chýbajúci posledný šteblík,“ oznámil mi Corin hlas.

„Nič mi nie je!“ povedal som, chvatne som sa postavil a oprášil som sa. Oči si mi privykali na tmu. Nachádzali sme sa v rozľahlom tuneli, z ktorého do všetkých strán odbočovali ďalšie chodby. Odkiaľsi kvapkala voda. Zdalo sa mi, že niekde v diaľke počujem aj tiché dýchanie, no nebol som si istý, či sa so mnou nezahráva predstavivosť.

V tme sa zaligotali Damonove oči. „Často si ma posielal do pekla. Tuším sme sa v ňom práve ocitli, čo povieš, braček?“

„Podľa mňa je to ideálny úkryt. No ak sa vám nepáči, môžete odísť. Sestru nájdem aj sama. Som zvyknutá, že sa nemôžem na nikoho spoliehať,“ chladne povedala Cora.

„Nikam nejdem,“ ozval som sa. Nemienil som Coru opustiť. Musím sa postarať, aby sa jej nič nestalo. Jej sestru som sklamal, ale ju nesklamem.

„Stefan je dobrák od kosti, ochotne vám pomôže,“ sarkasticky vyhlásil Damon. „Teraz ma, prosím, ospravedlňte. Bol to náročný deň a musím si odpočinúť.“ Vybral sa hlbšie do tunela.

„Nechcete ísť aj vy? Ja si poradím,“ povedala Cora a priblížila sa ku mne.

„Nie, zostanem s vami,“ vyhlásil som.

„Dobre, tak vás varujem. Teraz nie som najpríjemnejšia spoločníčka.“ Prešla zopár krokov k rímse, ktorá bola vyhlíbená do zeminy. Vyliezla na ňu a začala kývať nohami. Vyzerala skôr ako dievča, čo za letného večera sedí na hojdačke, než ako žena obklopená upírmi, ktorá sa skrýva päť metrov pod zemou.

„Cora,“ začal som. Chcel som jej povedať, ako veľa pre mňa jej sestra znamenala. „Hoci som Violet poznal len niekoľko dní, považoval som ju za sestru a...“

Cora vzdychla. „Som unavená a vy určite tiež. Mohli by sme vynechať dlhé reči?“

„Samozrejme,“ prikývol som. Usadil som sa na dlážke z udupanej hliny. Asi bude najlepšie mlčať. Vždy keď som sa dostal príliš blízko k ľuďom, stalo sa niečo strašné. Stalo sa to s Callie. Stalo sa to s Violet. Dokonca aj s malým Oliverom. Niečo také som už nemohol dopustiť.

A predsa som túžil akýmkoľvek spôsobom utešiť Coru. Určite je vystrašená. Ak bude tie hrozné emócie držať v sebe, napokon ju premôžu. Poznal som to až príliš dobre.

Tak tuho som zažmúril oči, až som videl hviezdičky. Keby tu bola Lexi, ponúkla by mi šálku kozej krvi. Keby tu bola Lexi, sotva by som sa ocitol v takejto šlamastike.

Prestaň! prikázal som si. Sebaľútosť nič nevyrieši. Potreboval som sa vyspať. No vždy keď som v poslednom čase zavrel oči, myšlienky mi krúžili okolo podstaty všetkých mojich problémov: ako som sa stal tým, kým teraz som. Pokúšal som sa rozmotáť zložitú spleť myšlienok a citov, no vyrušil ma obraz jednej belostnej tváre. *Katherine*. Jej veľké nežné srnčie oči. Jej pery, ktoré sa roztvárajú, sú pripravené...

Začul som šramot a rýchlo som otvoril oči. Vedľa mňa bol potkan, v tme mu planuli oči ako koráliky. Inštinktívne som načiahol ruku, zlomil som zvieratku väzy a rýchlymi, mocnými hltmi som pil jeho krv. Bola hnusná ako stuchnutá voda, no lepšia ako nič. Akákoľvek krv ma stále neodolateľne vábila, oslovovala primitívnu časť mojej osobnosti, ktorú som sa pokúšal potlačiť.

Uvedomil som si, kde sa nachádzam a že neďaleko odo mňa je Cora, až keď mi už zvieracia krv stekala dolu hrdlom. Odtrhol som si od úst mŕtveho potkana a naklonil som sa k nej. Dýchala pravidelne. Určite spí. Odľahlo

mi, že nevidela moju pravú tvár, a tak som si znovu ľahol a pokúšal som sa nájsť si na zemi pohodlnú polohu.

Potom sa v tme ozval hlas.

„Dúfam, že vám večera chutila,“ povedala Cora. No neznelo to vystrašene. Skôr čiastočne zvedavo a čiastočne znepokojene.

V ústach som pocítil pachť hanby zmiešanú s horkosťou potkanej krvi. Túžil som jej povedať, že ma to mrzí, že som nechcel, aby to videla. „Dobrá noc,“ prehodila Cora, akoby som len pred spaním vypil pohár teplého mlieka.

Počúval som ozvenu jej hlasu v prázdnom tuneli. „Dobrá noc,“ zašepkal som napokon.

Odmlčala sa.

Až do rána som počúval škrabot, ktorý vydávali hlodavce, a nekonečné kvapkanie vody. Londýn sa zdal nesmierne ďaleko, hoci v skutočnosti bol len niekoľko metrov nad nami. No aj napriek nepríjemným zvukom sa mi časom podarilo upadnúť do hlbokého spánku.

Potom sa ma však zmocnilo známe napätie – paranoické presvedčenie, že ma niekto pozoruje. Otvoril som najskôr jedno, potom druhé oko. Pohľad mi opätovalo iné oko – svetlomodré. Náhle, celkom prebratý, som cúvol a uvedomil som si, že sa nachádzam len na piaiď od Cory.

„Čo to robíte?“ okríkol som ju a prešiel som si jazykom po zuboch. Našťastie boli krátke a rovné. Postavil som sa a kĺby mi bolestivo zavrzgali. Niežeby som bol za

tie dve desaťročia zostarol, lenže rok života v pohodlí u Abbottovcov ma obral o telesnú zdatnosť. Odvykol som si od spania na tvrdej zemi.

Cora posmutnela. „Prepáčte,“ šepla, posadila sa a priťahla si kolená k brade. Uhladila si sukňu. „Strašne sa bojím.“ Červené vlasy mala na jednej strane hlavy rozstrapatené a pod očami som jej uvidel tmavé kruhy. Žltkastá pokožka, popraskané pery... zvláštne, že odrazu pôsobila tak zraniteľne, keď bola večer taká silná. Bolo mi jasné, že potrebuje priateľa. Veď som bol na tom rovnako.

„To nič,“ povedal som už miernejšie. „Občas neverím ani sám sebe.“

„Ak neveríte ani sám sebe, môže vám veriť niekto iný?“ opýtala sa Cora a prevrátila ma veľavýznamným pohľadom. „Okrem toho, nezdá sa mi, že by som ešte niekedy mohla byť v bezpečí,“ doložila lútostivo.

Medzi nami sa rozhostilo ťaživé ticho. Okrem cupotu drobných labiek a kvapkajúcej vody som počul symfóniu ľudských zvukov – z tunela zaznievalo kašľanie, natahovanie svalov a šliach, buchot srdc, ktoré do žíl pumpovali krv. V našom najbližšom okolí nespal nikto a ja som vedel, že Cora vzdialenejších susedov nepočuje tak ako ja. V podzemí sme však neboli sami. Zišlo mi na um, či to nie je dôvod, pre ktorý Damon tak chvatne odišiel.

„Šiel sa nasýtiť, však?“ šepala Cora, akoby mi čítala myšlienky.

„Pravdepodobne áno.“ Zviezol som sa na zem a prach okolo mňa sa postupne usadil. V tmavom tuneli sa nedalo zistiť, či je noc, alebo deň. Teraz na tom aj tak veľmi nezáležalo. Kým nedáme dokopy plán, nemôžeme sa nikam hnúť.

„Včera v noci ste videli, ako som pil krv.“ Nevyslovil som to ako otázku.

Cora prikývla. „Začula som praskot kostí, tak som otvorila oči. Nebolo to také strašné. Vlastne o nič horšie, ako keď niektorí chlapi v krčme chlípali polievku. Stefan, nevystrašili ste ma,“ doložila.

„A Damon vás nedesí?“

Cora pokrútila hlavou a v očiach sa jej rozlial zasnený výraz. „Nie. Možno je to chyba, ale naozaj sa ho nebojím. Damon ma skôr... čo je opakom strachu?“ Cora si zahryzla do pery.

„Nuž, myslím, že útecha.“ Nešlo mi do hlavy, ako sme sa dostali k tejto téme.

„Útecha? To nie.“ Na bledej tvári sa jej zjavil slabý úsmev. „Myslím, že útechu môžem čerpať skôr od vás, hoci ste nepriateľom hlodavcov. Damon je iný. Je veľmi bystrý. Pri ňom musím byť v strehu a myslieť. Mám dojem, že keby som poľavila v pozornosti, vypomstilo by sa mi to. Bez neho by som nebola vymyslela ani ten

úskok so sprievodcovskou uniformou. Zišiel mi na um, len keď som pozorovala Damona.“

„Bol to dobrý nápad.“ Pomyslel som si, že bystrá je skôr ona ako Damon. Napokon, kto nás doviedol do tohto podzemného tunela?

„Nuž, tak vám ďakujem. Len dúfam, že dostanem aj ďalšie,“ usmiala sa. Potom sa odvrátila. „Myslíte, že Violet pije ľudskú krv?“

„Áno.“ Nemal som dôvod niečo pred ňou zakryvať. Ak je Violet v Samuelovej spoločnosti, určite sa sýti z ľudských žíl. Len neviem z čích – majú nejakého omámeného otroka, ktorý im poskytuje životodarnú tekutinu, alebo sa k obetiam Jacka Rozparovača onedlho pripíše ďalšia?

„Aké to je?“ šepla, hoci nik iný nás nemohol počuť.

„Je to...“ zháčil som sa. Aké to vlastne je? Celé desaťročia som sa na pitie ľudskej krvi pokúšal zabudnúť. No len čo mi položila tú otázku, spomenul som si na ten teplý a lahodný mok. Samozrejme, najradšej by som jej bol zhnusene odvetil, že je to strašné, že Violet krv ľudí istotne nechutí, že len čo ju nájdeme a vyslobodíme zo Samuelových pazúrov, ochotne sa jej vzdá. Nuž, nebola by to pravda.

„Nedá sa to ani len predstaviť. Dá sa to iba vyskúšať. Je to niečo ako prežiť noc v daždi a potom vojsť do miestnosti ožiarenej a vyhriatej od ohňa.“ Nemal som potuchy,

odkiaľ sa v mojej predstavivosti vzalo to prirovnanie, no bolo pozoruhodne výstižné. Ľudská krv mi dodávala pocit tepla, života a úplnosti, aký som pri sporých dúškoch zvieracej krvi nikdy nezakúsil.

„Tak prečo ste ju prestali vyhľadávať?“ spýtala sa ma Cora.

Pokrčil som plecami. „Mnohí z nás sa jej nevzdajú nikdy. Kto si však odoprie ľudskú krv, môže sa tešiť istým príjemným dôsledkom. Napríklad ja stále cítim tak, ako keď som bol človek. Niekedy sa hlad po krvi stáva takým mocným, že upír nesmie pri jej požívaní myslieť na následky. Keď ju nepijem, necítim sa ako zvrhľá obluda, nestrácam sa v temnote. Toto tiež musím vysvetliť vašej sestre. No zatiaľ sa môžete utešovať vedomím, že necíti bolesť a nehladuje.“

Cora neveriacco pokrútila hlavou. „Neviem si predstaviť, že by ublížila živému tvorovi,“ vzdychla. „Raz sa nám do chalupy dostala poľná myš a mama sa ju rozhodla zabiť. Violet mala vtedy asi osem rokov, a tak plakala, že mama myšku napokon pustila na slobodu. Violet jej dokonca vykladala pred chalupu omrvinky, aby sa to myšie chúďa mohlo najesť.“ Core sa zlomil hlas a zakryla si tvár. „Chcem ju nájsť!“ zakvílila.

„Tu nie je, to je isté.“ Damon vykročil z tmy a utieral si ústa. Stále mal na sebe zakrvavené oblečenie z predošlej noci, no tmavé kruhy, ktoré som mu predtým videl

pod očami, zmizli. V danej situácii bol vlastne neuveriteľný krásavec. Cora spustila ruky do lona a obrátila k nemu užasnutý pohľad.

„Už ste si našli raňajky?“ napäto sa opýtala a ruka jej nevedomky vyletela ku krku. Predstavil som si Samuela, ako sa skláňa nad jej hladkou pokožkou. Ktovie, ako často ju pohrýzol a pil? Možno to spôsobila len moja predráždená predstavivosť, no zdalo sa mi, že vidím drobné ružové jazvičky, malé a okrúhle ako špendlíkové hlavičky, na polceste medzi uchom a plecóm nešťastnej dievčiny. Striasol som sa.

Damon nasadil nevyspytateľný výraz. „Áno, už som raňajkoval,“ prosto odvetil. „Najskôr som len skontroloval, či sme v tuneli v bezpečí. A už sme. Tu dole je zopár ľudí, ale určite nám dajú pokoj. Sú to samí úbožiaci a dosť ľahko som si medzi nimi našiel vhodnú nádobu.“

„Takže to ste robili v noci? A ja som si myslela, že sa vrátite s nejakým dômyselným plánom. Nuž, vy ste sa museli napchávať,“ karhala ho Cora. „Len dúfam, že ste od niektorého z tých zavšivených vandrákov dostali nejakú hnusnú chorobu. To by bola spravodlivá odplata.“

„Sotva, slečna Cora,“ uškrnul sa Damon. „No neprekvapilo by ma, keby ochorel Stefan. Určite vám už povedal, že k životu mu stačia zajace v lese, no aha, ako dopadol. Je na rovnakom mieste ako ja, trčí v podzemí a očakáva útok upíra, ktorý už veľmi potrebuje, aby mu

niekto vysvetlil, kde je jeho miesto. Mimochodom, upír sa môže sýtiť ľudskou krvou, a predsa mu môže na ľuďoch záležať,“ dôrazne doložil Damon.

Zaťal som zuby a pozrel som na Coru. Pohľadom som ju vyzýval, aby obhajovala moje názory a rozhodnutia. Aby pripomenula Damonovi, že ešte nedávno aj ona poskytovala upírom obživu – nedobrovoľne. No ona sa len sklamáne zamračila.

Vzdialil som sa od Damona, lebo som vedel, že hádka a bitka by boli tým najhorším riešením. Po tom, čo mi včera zachránil život, sme uzavreli prímerie, ale bolo stále krehké a zo skúsenosti som vedel, že stačí jediné zlostné slovo a budú z nás znovu nepriatelia.

Pomasíroval som si spánky. V tuneli to páchlo ako vo vlhkej, zatuchnutej hrobke. „Potrebujem ísť na vzduch. Cora?“ spýtavo som na ňu pozrel a ponúkol som jej rameno. Vedel som, že Damon sa s nami nemôže vybrať von, keďže jeho tvár pozerá zo stránok všetkých londýnskych novín.

„Prajem vám dobrú zábavu. Myslím, že ja sa budem ďalej venovať miestnym tulákom,“ zahlásil Damon a venoval mi krivý úsmev. Veľmi dobre si uvedomoval, že ho tu nechávam s radosťou.

Cora na nás pozrela a potom prikrčila ku mne. Pri rebríku som jej podoprel dlaňami nohu a ona sa vyšvihla hore. Liezol som za ňou, no zdvorilo som odvracal zrak,

aby som jej nehladel pod sukne. Za denného svetla bol rebrík omnoho menej hrozivý ako v noci.

Vyšli sme na stavenisko, ešte stále opustené. Z nohavic som vytiahol hodinky. Všimol som si na nich zárez a ten mi pripomenul chvíľu, keď ma Samuel hodil o múr mojej chalupy. Hodinky však tikali. Na rozdiel od svojho pôvodného majiteľa, pána Sutherlanda, boli zrejme nezničiteľné.

Pol desiatej. Mesto okolo nás už čulo šumelo. Kráčali sme po schodoch, čo sa špirálovito vinuli od brehu rieky, a ja som si všimol, ako muži v oblekoch behajú dnu a von z ohromných kamenných budov, ktoré sa týčili okolo nás. Dláždené ulice boli plné chodcov a mne do pleca vrazil muž s balíkom novín. Vôbec sa však neobrátil, kráčal ďalej. Nik si nás nevšimol, a to bolo dobre.

S obrovskou úľavou som si vydýchol. Akoby bol tunel ešte prilial olej do ohňa mojich hrôz, akoby mi nahováral, že nevyhnutne skončím zle. Áno, mne aj bratovi hrozilo vážne nebezpečenstvo, ale Londýn sa od mojej poslednej návštevy vôbec nezmenil. Koče a vozy rachoťtili po kamennej dlažbe, predavači núkali kvety, oriešky, noviny, muži galantne vodili dámy po chodníkoch. Všetko bolo ako predtým, a predsa...

„Prečítajte si všetko o najnovšej vražde!“

Prudko som sa obrátil. Na rohu stál chudý chlapec a vykrikoval správy z novín, vnucoval ich okoloidúcim,

akoby bez nich nemohli žiť. Zakaždým, keď zvreskol slová „o najnovšej vražde“, hlas mu vzrušene preskočil.

Stiahol sa mi žalúdok. S Corou sme si vymenili pohľady. „Mal by som si tie noviny kúpiť,“ povedal som a už som sa hrabal v rozodratých vreckách. Ledva som našiel dve pence zachytené v záhyboch látky. Na úteku som si zatiaľ nespomenul, že potrebujeme aj peniaze. A teraz boli peniaze ďalšou výhodou, ktorú mal oproti nám Samuel. Jeho prístup k bohatstvu mu umožňoval riadiť londýnsku policajnú mašineriu. A my budeme musieť len klamať, presviedčať, ovplyvňovať a potajme sa zakrádať mestom.

Zaplatil som kamelotovi a zložené noviny som si strčil pod pazuchu. Nemal som odvahu hneď si ich prečítať. Najskôr som sa musel dostať do súkromia, z dosahu davov, ale aj čo najďalej od tunela.

Prešli sme na tienistú stranu ulice.

„Viete, kam idete?“ vyrušil ma zrazu zo zamyslenia Corin hlas.

„Myslel som, že do parku. Je to dobré miesto na... rozhovor.“ Podozrievavo som sa obzeral, či nás niekto nesleduje. No nezdalo sa, že by nám ktorýkoľvek z chodcov venoval pozornosť.

„Dobre,“ prikývla Cora. „No aj ja sa potrebujem naraňajkovať. Nesadneme si sem?“ Ukázala na červenú plátennú striešku pred pekárňou.

„Pravdaže!“ Zaclonil som si oči pred slnkom a bol som rád, že sme sa ocitli v pokojnejšej, bohatšej časti Londýna. Klukaté ulice lemovali honosné domy, bresty vrhali na dlažbu chladivý tieň. V diaľke som rozoznal jeden zo zelených pahorkov v Regent's Parku.

Otvoril som dvere pekárne a ovalila ma vôňa pečúceho sa chleba. Obrátil sa mi žalúdok. Vždy keď som potreboval piť krv, z ľudského jedla som mával miernu nevoľnosť.

„Moji milí, ako vám poslužím?“ Za pultom stála nízka zavalitá žena a vítala nás láskavým úsmevom. Ruky mala veľké ako lopaty a ja som si na okamih predstavil, ako by mi chutila jej teplá, sladká krv. V žalúdku mi zaškvrkalo. Uprel som pohľad do jej tmavých zreníc.

„Prosíme si vrecko čerstvých zemií. A bochník chleba. Vlastne rovno dva bochníky,“ povedal som. Čím menej budem musieť ovplyvňovať ľudí, tým lepšie. Ak nám dá dosť jedla, aby s ním Cora vydržala niekoľko dní, budem mať o starosť menej.

Žena prikývla, akoby cítila prenikanie mojej žiadosti do svojho mozgu. Už sa mi poddávala.

„A ešte jahodový koláčik,“ ozvala sa Cora.

Zopakoval som jej prosbu. Pekárka sa pustila nakladať tovar do vrecka a napokon mi ho podala. Z bochníka na vrchu stúpala para.

„Ďakujem,“ prikývol som a rýchlo sme opustili pekáreň, kým nezačne spochybňovať múdrosť obchodu, ktorý práve uzavrela.

Čím bližšie sme boli k parku, tým väčšími mi okolie pripomínalo jeden impresionistický obraz, ktorý bol veľmi obľúbený v Paríži. Z diaľky vyzerali stromy husté a svieže, no zblízka som už rozoznal oranžové aj zhnednuté listy, čo sa onedlho znesú na zem. Z pošliapanej trávy kde-tu trčali blatisté holé miesta.

„Dáte si na raňajky jahodový koláčik alebo radšej rožtek?“ spýtal som sa.

„Radšej rožtek. Koláčik si nechám na neskôr,“ odvetila Cora, keď sme pomedzi dva impozantné mramorové stĺpy vstúpili do parku.

„Nech sa páči.“ Do dlane som jej vložil ešte teplé pečivo. „Prepáčte, že nemáme džem.“

„Neprekáža mi to,“ usmiala sa a rozlomila rožtek. Na zem dopadlo niekoľko omrvínok a hneď sa na ne zlietlo päť vrabcov.

Kráčali sme hlbšie do parkových zákutí, míňalo nás čoraz menej chodcov a pestúnok so svojimi zverencami. Na biely, štrkom vysypaný chodník dopadali svetelné fliačky, ako slnko prenikalo cez stromy. Každú chvíľu zlietol z výšky dubový list. Nebol som si istý, čo ma sem priviedlo. Bolo to posledné miesto, kde by som mohol nájsť Violet, ktorá sa musela skrývať pred slnkom, pretože

nemala prsteň s lazuritom ako ja alebo Damon. Lutoval som, že nedokážem vycítiť, kde sa dievča nachádza. Kedysi, keď sme vyrastali na statku Veritas, vždy som inštinktívne vedel, kde je Damon. Lenže Damon bol z mojej krvi a puto medzi nami bolo jedinečné. Tak ako puto medzi Corou a Violet, ktoré ju držalo medzi upírmi a nútilo ju pomáhať sestre.

Náhle sa Cora mykla a obzrela. „Pozrite, tam!“ Ukázala tým smerom.

Vystrel som sa, pripravený, že uvidím policajta, ktorý sa vrhá smerom k nám, alebo, čo by bolo ešte horšie, Samuela. Cora však ukazovala na žirafu, ktorá sa plavným krokom prechádzala vo svojej ohrade.

Cora zatlieskala ako malé dieťa. „S Violet sme tak dialto chodievali, keď sme mali voľno. Volali sme to lacná zoo. Z druhej strany sa platí vstupné, no načo by človek vynakladal peniaze, ak sa môže pozrieť zozadu a zadarmo?“ Cora sa vypla na špičky a zaclonila si rukou oči. Zadíval som sa tam, kam pozerala ona, a uvidel som dve ťavy, ako sa krmia zo žľabu. Pristúpil som k dievčine, jej nevinná zvedavosť ma očarila.

„Ktoré zviera ste si obľúbili?“ spýtal som sa jej. Bola to príjemná chvíľa na slniečku, výnimočne bez obáv, chvíľa takmer normálneho rozhovoru.

Cora sa oprela o kovové zábradlie. „Mne sa najväčšmi páčia zebry, ale Violet považovala za krajšie papagáje.

Sú také pestrofarebné...“ Cora zosmutnela. „Niekedy sa ukážu, ale dnes ich nevidieť,“ dodala sklamane. Pozrela na mňa a odhryzla si z rožteka.

Spomenul som si, s akým nadšením si Violet vybrala smaragdovozelené šaty v Harrodse, ako žiarila na tých večierkoch, ktoré sme spolu navštívili...

„Violet chcela byť odjakživa herečkou. Aj ja,“ povedala Cora a odvrátila sa od zvierat. Pozrela na svoje špinavé biele topánky. „No myslím, že ona mohla dosiahnuť úspech. Ja som sa chcela stretávať so zaujímavými ľuďmi a niekoľko rokov si užívať dobrodružstvá. No netúžila som až tak veľmi po javisku. Violet sa chcela ukazovať, chcela, aby si ju všetci všimli. Chcela byť výnimočná.“

„Aj bola,“ dodal som po chvíli mlčania.

„Nuž, stále je. Ale inak,“ smutne vzdychla Cora.

„Urobil som, čo bolo v mojich silách, aby som ju ochránil...“

„Viem.“ Cora sa dotkla náhrdelníka s priveskom, kde bol ukrytý železník. Stále ho nosila. „Dali ste jej toto.“

„Pretože to chráni...“

„Chráni to pred upírmi,“ doložila za mňa Cora. „Damon mi to vysvetlil. Ja len...“ Hlas jej zlyhal a radšej siahla do vrecka po ďalší rožtek. Bolo mi jasné, že Cora si mnohé myšlienky radšej necháva pre seba a schováva si ich za vysoký múr. Chápal som ju. Občas mi zdravý rozum za-

chraňovalo len to, že som sa mohol uchýliť do vlastnej mysle.

„Nájdeme ju. Postarám sa o to,“ povedal som napokon, no len čo som tie slová začul, bolo mi jasné, že to nestačí.

„Naozaj?“ Cora sa na mňa prosebné zadívala. „Stále mi to sľubujete a viem, že to myslíte dobre, no zdá sa, že vás a vášho brata zamestnávajú skôr vzájomné hádky.“ Odhodila zvyšné omrvinky na zem smerom k osamotenému holubovi, ktorý cupital po chodníku. Holub sa zľakol, no potom sa s radosťou pustil do tejto nebeskej manky. „Ak budem musieť, zachránim ju aj sama. Ona sa mi tiež pokúšala pomôcť. Sme sestry a sestry si pomáhajú,“ doložila rozochveným hlasom, ktorý kontrastoval s jej hrdým pohľadom a vzdorovito vysunutou bradou.

„Viem,“ prikývol som. „No určite na to nebudete sama. Pomôžem vám.“

Cora sa zhlboka nadýchla a uprene sa mi zadívala do očí. „Verím vám a verím aj Damonovi. No keď ste spolu...“ Mlčky pokrútila hlavou.

„S bratom máme trochu... ehm, zložitý vzťah. Sama ste si to všimli. No obaja sme na tej istej strane. Už spolu nebojujeme.“

Cora mykla ústami, slabo sa usmiala. „To je dobre.“ Prešli sme popri zadnej strane zoologickej záhrady a ocitli sme sa v menej upravenej časti parku. Na trávniku sa

váľali odpadky, chodníky boli rozbité a kráčalo po nich menej dobre oblečených párov. Prešli sme popri skupinke detí, tie sa však nezabávali s drahými drevenými hračkami, ale naháňali a bili sa s palicami.

Pred mojím zrakom sa dvaja chlapci, možno len päť- či šesťroční, pustili do šarvátky. Zo škrabancov im onedlho vytekala krv a mne zišlo na um, či nás náhodou Cora nevidí presne takto: ako dvoch rozhádaných šarvancov, ktorí sa nevedia zmieriť, aj keď sú ich spory zbytočné.

V tej chvíli sa za nami ozval akýsi ruch. Prebehol popri nás tmavovlasý muž a zrýchlil tak, ako to nedokázal nijaký človek. Prenasledovali ho piati policajti a cestou bezohľadne strkali do okoloidúcich.

Chytil som Coru za ruku. Pozrela na mňa s obavou, lebo presne vedela, čo tá naháňačka znamená.

V parku je Damon.

„Pozor!“

„Je to vrah!“

„Zastavte ho!“

Na pery sa mi vydralo jediné slovo, vyvolal ho pohľad na Damona mihajúceho sa parkom. *Utekajme!*

Rozparovač!“ zvolal policajt, ktorý sem zdesene pribehol.
„Rozparovač?“ Zbehol sa dav a počul som, ako niekto zopakoval policajtov výkrik. Pridal sa ďalší a čoskoro sa v parku rozliehala kakofónia vystrašených hlasov. Ľudia pobehovali sem a tam, ako keď stádo oviec zbadá, že medzi ne prenikol vlk.

„Vidím ho!“ zvolal ďalší policajt, zamával obuškom a rozbehol sa k stromom. Zdesene som ho pozoroval. Damon bol rýchly, lenže teraz bol deň. Aj jeden človek by ho spomalil a chytil.

Vedel som, že ak má mať Damon dosť času na útek, musím odpútať pozornosť jeho prenasledovateľov. „Pomoc! Polícia! Pomoc!“ zvolal som a v hlave sa mi už rodil nápad. Chytil som Coru za driek a pritiahol som ju k sebe.

„Tvárte sa, že ste omdleli,“ zašepkal som. „Pomoc!“ zakričal som ešte hlasnejšie.

Bežiaci policajt spomalil a obrátil sa k nám. V očiach sa mu zračilo podozrenie.

„Moja sestra omdlela!“ zvolal som preskakujúcim hlasom, aby to vyznelo čo naj dôveryhodnejšie. Aj Cora sa vžila do úlohy, ochabla mi v náručí.

Zastali ďalší dvaja policajti a od úľavy som vzdychol. Každá sekunda pomôže Damonovi ujsť. Prečo vyšiel z tunela? Vedel, že je na titulných stránkach novín. Vedel, že všetci hovoria o Jackovi Rozparovačovi. Prečo vždy pokúša osud?

„Chlapci, choďte, ja sa o nich postarám,“ povedal policajt a zamieril ku mne. Ostatní policajti sa rozbehli za Damonom, ale už stratili aspoň tridsať sekúnd. To stačilo, aby Damon unikol.

„Rýchlo, prosím!“ hystericky som súril policajta, ktorý stúpал do kopca k nám. Cítil som, ako sa Cora chveje, a bolo mi jasné, že sa smeje z mojich neveľmi oslnivých hereckých výkonov. „Prosím, pomôžte nám!“

Policajt sa sklonil ku Core a ona znehybnela. „Asi sa len zľakla,“ povedal a hrubými prstami jej nadvihol viečka. V tom okamihu Cora omámené pohla hlavou.

„Čo sa so mnou stalo?“ Malátne si ovievala tvár. „Začula som, že je tu Rozparovač, a potom... no, asi som nezvládla tú hrôzu.“ Cora veľkými očami zažmurkala na policajta.

„Áno, slečna, omdleli ste,“ vyhlásil prísne policajt, vytiahol vreckovku a utrel si spotenú okrúhlu tvár. Mal krátko pred päťdesiatkou a zdalo sa, že by radšej naháňal Rozparovača, ako sa naťahoval s hysterickou mladou ženou. „Nemali by ste tu byť, aj keď je s vami brat. Po slobode behá vrah!“

„Ďakujem vám, že nás ochraňujete,“ vzdychla Cora. „Neviem, ako sa vám odvdáčim, hádam len tak, že sa budem modliť, aby ste čím skôr chytili Rozparovača, pán...“

„Evans,“ odvrkol a dotkol sa čierneho klobúka. „Dúfam, že vás zase nebudem musieť zachraňovať!“ zavola cez plece a rozbehol sa dolu kopcom. Ostatní policajti medzitým zmizli medzi stromami a ja som dúfal, že Damon bol rýchlejší.

Cora sa ku mne obrátila, modré oči mala vytreštené, z tváre jej zmizol koketný výraz, ktorý použila na policajta. Zvážnela. „Musíme sa vrátiť do tunela a nájsť toho vášho bláznivého brata.“

Prikývol som a stisol som pery. Ak Damon načisto nezošalel, zostane skrytý, kým toto tu neprehrmí.

Chytil som Coru za ruku, akoby sme si len tak vyšli na prechádzku. Cora mi ju stisla a spolu sme nezneseiteľne pomaly kráčali klukatými londýnskymi uličkami. Vznášal sa v nich zápach stoky a zhnitej zeleniny, dlažbu pokrývala tenká vrstva vody. Upírske zmysly sa mi

zostrili, počul som, ako v miliónoch tiel prúdi krv. No nikde som nezachytil Damonovu prítomnosť.

Zato som celkom zreteľne vnímal strach. Nevdojak som od okoloidúcich zachytával útržky rozhovorov.

„Vraj ušiel z Londýna, ale čo z toho? Aj tak ohrozuje celú krajinu.“

„Skutočne je to boháč? Aspoň vidieť, že za peniaze si človek morálku nekúpi.“

„Stavím sa, že sa vrátil do mesta a večer znovu zaútočí.“

„Vravím ti, že každý muž, ktorý pustí manželku po zomrení von, sa zahráva s osudom.“

„Čo teraz robíte?“ zvedavo sa spýtala Cora.

„Prepáčte.“ Vystrel som sa a zahanbene som pokrútil hlavou. Keď som sa sústredil na rozhovory, zase sa zo mňa stal lovec. Nakláňal som hlavu, zatínal som zuby a očami som strieľal sem a tam. „Ludia stále rozprávajú o Rozparovačovi.“

„Samozrejme, že o ňom rozprávajú.“ Cora zovrela pery. „Celý Londýn mu želá smrť. Damon sa nazdáva, že každému prejde cez rozum, ale unikol im iba o vlások. Dúfajme, že sa poučí.“

„Nepoučil sa za dvadsať rokov,“ zašomral som si pod nos.

Cora sa zvrtila a vedel som, že ma počula. „Stefan Salvatore, stavím sa, že aj vy sa ešte máte čo učiť.“

Prikývol som. „To je pravda,“ povedal som ticho. Páčila sa mi Corina rásnosť.

Keď sme došli k tunelu, prvý som začal liezť dolu. Už z piateho šteblíka som počul cupot potkanov, pre tunel taký typický zvuk, ako bolo cvrlikanie cikád v júni vo Virgínii. No zachytil som aj nahnevaný vzdych, ktorý by som spoznal kdekoľvek.

Uľavilo sa mi. „Je tu,“ oznámil som Core a vykročil som do vlhkého tunela.

Po niekoľkých zákrutách som ho našiel. Damon sedel v rohu, dopadalo naňho svetlo z narýchlo založeného ohníka. Vlasy mu viseli do čela, tmavé oči mal podliate krvou a čítal ošúchané noviny. So strniskom na brade presne zodpovedal predstave zločinca na úteku pred zákonom.

„Samuel mi lezie na nervy,“ zavrčal a zdvihol pohľad od ohňa. „Ten špinavec sa postaral, aby som v Londýne nemohol ani vystrčiť nos. Spoznali ma, hoci som bol v prestrojení. Aspoň na stanici nám to vyšlo,“ dodal znechutene a hodil do ohňa sivú sprievodcovskú čiapku. Zdvihol sa dym.

„Prečo si vôbec išiel von?!“ vybuchol som. „Vedel si, že ťa spoznajú. Hovorí sa o tebe po celej krajine!“

Damon pokrčil plecami. „Ak trochu neriskuješ, nič nezískaš. Keď som mal na sebe sprievodcovskú uniformu, ľudia sa na mňa ani nepozreli. Okrem toho, nevyšiel som si obzerať pamiatky. Pokúšal som sa nájsť Samuela, vybaviť špinavú prácu, aby si ju nemusel robiť ty.

Namiesto toho ma naháňali ako nejakého zlodēja.“ Damon neveriaco pokrútil hlavou. „Samozrejme, tí policajti na mňa nemali. Boli to obyčajní dýchaviční chudáci.“

„Takmer ťa chytili. Mimochodom, nemáš za čo,“ povedal som nahnevane. „Ktovie, ako by to dopadlo, keby som tých policajtov nezdržal?“

„To si bol ty? *Moja sestra omdlela!*“ posmešne ma napodobnil. „Načo si si robil hanbu? Len som sa s nimi zahrával.“

„Mohli vás zabiť,“ poznamenala prísne Cora.

„V mojom svete je to tak, že buď niekoho zabijete vy, alebo niekto zabije vás,“ odsekol Damon. „Za toto Samuela zabijem. Napokon, on vymyslel to divadielko s Jackom Rozparovačom. A zatiahol doň moje meno! Ako keby som mohol byť taký babrák,“ soptil Damon. „Neodváži sa mi postaviť zoči-voči, tak proti mne štvie ľudí. Ako keby to nestačilo, prečítal som si tento článok v novinách. Ten blázon zajtra večer organizuje večierok, na ktorom zverejní svoje politické ambície. Budeme to považovať za pozvanie. Ten večierok bude jeho pohrebom,“ vyhlásil Damon zlovestne. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Dobre som vedel, že Damon vždy robí len to, čo sám uzná za vhodné.

„Myslíš, že to on upozornil políciu?“ spýtal som sa. „Alebo ťa spoznali podľa novín?“

„Ako to mám vedieť?“ Damon znechutene rozhodil rukami. „Nepoznám jeho tajný plán. Myslel som si, že je

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.